

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-
dájának” czimzendeők.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-
hivatalhoz intézendő.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,
többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Kecskemét, 1876. deczember 15-én.

Városunk különféle tárgyú szabályzatai oly szoros összefüggésben vannak polgártársaink anyagi jóléte s városunk előmenetelével, hogy nem tartjuk teljesen felesleges dolognak egyik-másik szabályzathoz néha-néha hozzászólni és véleményünket s meggyőződésünket őszintén elmondani, úgy a mint mi ezt városunk előmenetele és polgártársaink anyagi jóléte és boldogsága szempontjából a legcélszerűbbnek látjuk.

Kétségtelen, hogy e két szempont között mindenkor az első a fontosabb, mert meggyőződésünk szerint a város előmeneteleért egyik polgárnak sem szabad az anyagi áldozattól visszariadnia, de másrésztől az is bizonyos, hogy polgárainktól ott, a hol nem épen szükséges, a kellőnél nagyobb áldozatot követelni nem lehet, nem szabad.

Városunk szabályzatai között egyik sem ró polgárainkra újabban nagyobb áldozatot, mint a minőt az építkezési szabályok rónak; ezekről kívánunk most szólni, különösen azon részről, mely nézetünk szerint felesleges terhet ró polgárainkra, természetesen csak röviden, a mennyire ezt egy hírlapi cikk szűk kerete megengedi.

Nem tagadható, mikép egy község külső emelkedésére, csinosodására mi sem bir oly nagy hatással, mint épen az építkezési szabályzat; — ha ez helyes szabályozási tervre van fektetve, a polgárság nagyobb megterhelése nélkül, aránylag rövid idő alatt képes a község külalakját megváltoztatni, utcáit és tereit a lehetőségig kiegyenesíteni, a házakat tűzbiztosokká tenni s a lakásokat a kor és előhaladás követelményeinek megfelelőleg külsőleg úgy, mint belsőleg célszerűen és csinosan átalakítani, de mint mindenütt, úgy itt is igen megfontolandó a kérdés, vajjon a polgárok megterhelésében hol van a határ s vajjon a város egész területére nézve ugyan azon elvek állíthatók-e fel vagy sem?

Városunk építkezési szabályai szintén a fentebbi célok elérését óhajtják, a mennyiben kimondatik benne az, hogy az új építkezéseknél, a régi épületek átalakítása, vagy kijavításánál és kerítéskezéseknél a városi hatóság engedélye eszükszandó ki; — a kerítésnek vagy az emelendő épületnek a szabályozási vonalra kell tétetnie; — az ujonnan emeltetni vagy javíttatni czélzott épület-terve a városi hatóságnak bemutatandó, ennek a szomszédfeleli vonala tűzfalal építendő, a tetőzet cserép-, palakó-, vagy érezlemezzel fedendő s a lakosztályok belsejének legalább 5 □ ölnyi térfogattal kell birniok és magasságuknak 9—12, közt kell váltakozniok. — Így van az megállapítva nemesak a város egész területére nézve, hanem a várost környező szőlők belső vonalára is.

Mi egyáltalán nem vonjuk kétségbe, hogy nagyobb városokban, mint a minő Budapest is, a szabályzat ily általánosságban felállítva teljesen és célszerűen alkalmazható ne lenne; — ott a lakás-szükség min-

di nagy s minden háztulajdonos építkezésénél arra törekszik, hogy egész háztelkét körülépítse s azt az által minél inkább használhatóvá tegye s jövedelmét kiaknázza; — azt nem vonjuk kétségbe, hogy ugyanezen intézkedés nagy része városunk belsejében úgy tűzrendőri, mint szépművészeti szempontból célszerűek és alkalmazható ne lenne, mert a lakások keresettsége itt is elég nagy arra, hogy a tulajdonos telke egész vonalát beépítse és ez által használhatóvá tegye; de másként van ez a külvárosokban s a szőlőknek a város felőli oldalán.

Itt a háztelkek, a nálunk szokásos építkezési módszerint nem az utcavonalon egymáshoz függesztve, hanem véggel befelé fordítva s egymástól távol építtetnek s az egész ház a teleknek csupán egyik oldalát foglalja el, a város említett részeiben tehát az oly építkezés, a minő a belvárosra nézve különféle okokból mellőzhetlennek bizonyul, nemcsak nem szükséges, hanem teljesen feleslegesnek is mutatkozik, azok tehát, kik e részeken birnak háztelkeket, az építkezési szabályok által minden helyes ok nélkül a szükségesnél terhesebben sujtatnak, építkezéseik költsége legalább is megkétszereződött.

Tekintsük például a tűzfalakat; míg ezek a város belső részeiben tűzrendőri szempontból elkerülhetlenül szükségesek s a város csinosodását is előmozdítják, addig a külső részeken használatukat sem a tűzrendőrségi szempont nem indokolhatja, mert itt az épületek külön állanak s a szabályzat által használtatni rendelt cserépszindelyel a tűzvész ellen eléggé védve lesznek, sem a város csinosodását elő nem mozdítják, a mennyiben itt a tűzfalak egymagukban kopaszon fognak állani, a mint ezt már több helyen láthatni is, ez pedig nem valami szemgyönyörködtető látvány.

Ezen kívül még más megjegyzésünk is van. A város külső részeiben a háztulajdonosok leginkább a város szegényebb osztályú lakosaiból kerülnek ki, a kik az itt szokásos építkezési mód szerint eddig házaikat önmaguk legtöbbnyire vályogból rakták vagy sárból verték s a kiknek bizony nem igen engedik meg anyagi körülményeik, hogy építkezéseik körül nagyobb összeget használjanak fel, ők ezentúl kénytelenek lesznek házaicskáiknak tervrajzát szakértő építészekkel elkészíttetni (mintha bizony egy ürgési vagy cigányvárosi palota felépítése ily nagy előkészületet igényelne!) jóváhagyás után házáat szakértő építészszel felépíttetni, azt — mint eddig tették — sárból felverniök többé nem szabad, sőt vályogot is korlátoltan alkalmazhatnak, mert az a tűzfalat meg nem bírja; ha tehát házuk elavult és a szolgálatot felmondja s nekik építtetniök kell, vagy erejüket meghaladó adósságokba verik magukat, vagy pedig kénytelenek házuiktól megválni. — Ha szabályszerűen akarnak eljárni, másként nem tehetnek, de kérdés, szabályszerűen járnak-e el?

Mi saját egyéni tapasztalataink után irhatjuk, hogy nem mindenkor a szabályzat szerint járnak, hanem azt kijátszani iparkodnak. Láttunk a város külső részén egészen vályogból készült tűzfalat s nem épen a külső részén olyat, melynek fele vályog és fele vörös téglából rakatott. Igaz, hogy az ily épület — cseréppel fedve — tűzrendőri szempontból alig hagy hátra kívánni valót, de nem szép és minden esetre életveszélyes.

Van a szabályzatnak két pontja, a melyre még reflektálni akarunk és pedig azért, mert nem világos s így könnyen önkénykedésre nyujt alkalmat s ez az 1. és 24. §., melyek némileg összefüggésben is vannak egymással.

Az 1. §. megszabja, hogy az új s a régi épületek átalakítása, vagy kijavításának terve a tanácshoz jóváhagyás végett szintén bemutatandó s a 24. §. a lakhely ürméretét szabja meg. Ha e két szakasz kombináltatik, azon következtetés is levonható, mintha a tanácsnak joga volna az épület belső berendezéséhez is hozzá szólni s az nem a tulajdonos tetszése, hanem a tanács elhatározása szerint volna elkészítendő; ez pedig — némi kivétellel — teljesen lehetetlen. Azt megengedjük, hogy a tanácsnak közegészségügyi szempontból joga van a lakó vagy hálószobák nagyságát meghatározni, de hogy ezentúl a lakások belső berendezésének megbírálása s meghatározása hatáskörébe tartoznék, kereken tagadjuk; ez a tulajdonjog szentségének oly lábbal taposása lenne, melyet semmivel indokolni nem lehet. Az ebből keletkezhető félreértések és kellemetlenségek elhárítása végett tehát a szabályzat minden esetre átnézendő volna s azt különösen a város külső részén célbavett építkezéseknél az alapelvtől kezdve újra átdolgozni lenne szükséges.

Tekintetes Szerkesztő úr!

Engedjen nekem helyet lapjában, hogy a „Kecskemét” decz. 3-diki és 10-diki számában ellenem felhozott támadás és emelt vád ellen magam igazolhassam; ugyanis:

A „Kecskemét” 3 diki számában egy névtelen beküldő azért támad meg és élcel gúnyosan: hogy miért mertem vizsgálatot kérni azon tisztviselők ellen, kik nyári kanikulában a város tőjosi erdejében minden előleges hatósági engedély nélkül tölgyfákat vágattak és hogy Sz. T. L. miért mert szigorú polgármesteri tilalom ellenére a Tiszapartjáról kocsival fűzvezzőt hordatni?

Nagyon szeretem, hogy a névtelen beküldő ezen ügyet, melyet a — közgyűlés már szépen elsimított — hírlapilag discussio tárgyává teszi, mert a hírlapolvasó közönség meggyőződhetik, hogy a város vagyona kezelésében tisztviselői milyen gazdálkodást üznek, t. i. kanikulában erdőt vágatnak, télen pedig építenek.

A névtelen beküldő gúnyosan írja, hogy „voltam-e Debreczenben stb.” — de hogy voltam, hanem voltam a város szikrai réjtjében és betekinttem a város tőjosi erdejébe és ott azt tapasztaltam, hogy ezen négy év előtt levágott tölgyes erdőben, a makkfáknak meghagyott szép tölgyfák közül mintegy 40 vagy több darab kanikula idején leromboltatott. Miért? mert a városnak évenként 100

frtot jövedelmező korcsnát kellett a Tiszaparton felállítani. Kinek? Bizonyos Lambert nevű korcsnárnak, — ki bizonyos urakkal nagyon jó viszonyban áll. — Kanikula idején való erdővágás által pedig a közönségnek ezrere menő kár okoztatott; mert először az augusztusba kivágott fa tuskója többé ki nem fakad, de másrésztől meg ezen kivágott fák kihordhatása végett a kocsútba eső négy éves tölgy növendék fákat is letarolták. Ez ellen a közgyűlésen egy tisztviselő mentsegiül azt hozta fel: hogy a letaroltott növendék fák mind mogoró fák voltak. En elhiszem, de Pál nem hiszi, hogy tölgyfa-tuskóról mogorófa fakadjon. E vágásra vonatkozólag a névtelen beküldő a tisztviselő mentsegiül azt hozza fel: és úgy mondja mintha látta volna, hogy azok mind száraz tetejű fák voltak; hát makkfáknak — vágás alkalmával — az erdőfelügyelő száraztetejű fákat szokott makkfáknak kijelölni? Hazugság, hisz ott a helyszínén a corpus delicti, ott vannak a törzsekről ledarabolt dús lombosított makkal megrakott gallyak, melyek azt bizonyítják, hogy a lerombolt tölgyek közül egy sem volt száraz tetejű. De továbbá ha szabad kérdezni, mi vitte a város gazdálkodását vezérlő tisztviselőt oda, hogy annyi fát leromboljanak, mikor azon Lambert-féle épülethez fele is elég lett volna? hiszen a levágott fákból 40 darab oszlopot körülbelül el is adtak, úgy azonban, hogy ezen eladásra a közgyűléstől előleges engedélyt nem kértek. Már pedig a közönség vagyónát képező semminemű tárgyat senkinek az illető hatóság előleges engedélye és meghagyása nélkül, főképp kéz alatt, eladni nem szabad, tehát ezt sem.

A második támadási pont, hogy Sz. T. L. megneveztem a gyűlésben, hogy a Tiszapartjáról kocsival hordatta a fűzvezzőt, melyet a gazdasági egyesület választmánya kosár-fonásra kért fel a várostól s hogy én Sz. T. L.-öt e miatt fegyelmi vizsgálattal akartam boldogítani, pedig az „erdőmesteri engedély“-lyel hordatta a vezzőt. Nekem Sz. T. L.-val semmi közöm, én mint városi képviselő, a város tisztviselőitől kérhetek számat és ellenők vizsgálatot, kik minden tetteikért a városnak felelősek és a vizsgálatot nem Sz. T. L. ellen, hanem kértem az ügy érdemében a város érdekében az eljáró tisztviselőség ellen. Különbözik hogy volt-e jogom mint képviselőnek vizsgálatot kérni: megfogja mutatni maga a következő tényállás.

A „Gazd. Egy.“ választmánya szept. utolsó napjaiban választmányi ülést tartván, — melyen polgármester Bagi László úr is jelen volt — tanácskozván arról: hogy miképen lehetne a szegényebb osztályú néppel a kosár-kötést megismertetni és megkedveltetni, hogy hazánkból kosarakért annyi pénz ki ne vándoroljon, — elhatározott, miképp „G. E.“ megkeresi a városi közgyűlést, hogy a Tiszapartján levő fűz vezzőit adja által az egyesületnek, polgármester úr pedig megkérte az ügy támogatására, ki megígérte, hogy a mennyiben hatásköre engedi, a cél elérésében segédkezésére lesz az egyesületnek, s el kell ismernünk, hogy tett is, a mit tehetett. És egyszersmind ezen gyűlésben ki jelentette: hogy megparancsolta az erdőmesternek, hogy a csöszökkkel szigorúan őriztesse a tiszaparti fűzest. Ezen nyilatkozat után azt hittük, hogy a városi tisztviselő fűzése ezentúl nem fog „Csáki szalmája“ lenni, azonban mit kellett hallanunk: azt t. i. hogy minden polgármesteri tilalom ellenére, kocsival hordták a fűz-vezzőt a Tiszapartjáról, még pedig mint decz. 10-iki „Kecskemét“-ben a névtelen beküldő mondja erdőmesteri engedély mellett. Ezután most már ítélje meg a t. olvasó közönség, hogy

volt-e okom és jogom, sőt kötelességem vizsgálatot kérni ily tisztviselő ellen, kik a város vagyónával így gazdálkodnak?

A „Kecskemét“ decz. 10-iki számában pedig szinte egy névtelen beküldő azt a vádat emeli ellenem a tréfa meg nem engedhető alakjában: hogy én a szőlőm mellett a város műkertjének az árkat elfoglaltam, melyre azt válaszolom, hogy az ároknak nagy része érintetlen úgy van, mint mikor árverésen a földet megvettem. Kis részét a város 1874 tavaszán, midőn az ákaz-tuskókat kihányatta felől, tuskóhányóknak egyszersmind megparancsolta, hogy az árkat huzzák be. A meglevő árkat nem foglalhattam mint árkat, mert az addig a városé, a behúzott árkat azért nem foglalhattam el, mert a másik árok egyenes vonalába esik. Különbözik annak, a ki ezen vádat ellenem emelte, azt mondom, beestelen rágalmozó mind addig, míg törvényesen be nem bizonyítja ellenem, hogy én a város behúzott árkat elfoglaltam.

Kecskemét, decz. 14. 1876. Gyenes Imre.

* * *

A „Kecskemét“ kifogyhatatlan mások jóhírneve, becsülete, önérzete ellen intézett támadásokban. Gyanúsít, gúnyol, csipdes és rágalmozó szór azon tudatban, hogy „Kecskemét“ a hivatott bíró, ki itél Kecskeméten az élők felett s azt hiszi, hogy a nép azon osztálya, melynek fülébe kiáltja mosdatlan szájának termékeit, vele együtt örül azon hangnak, melylyel elfojtani véli mások szavát, lelohasztani reméli mások munkakedvét.

Legutóbbi számának egyik roszakaratú, a tényállást meghamisító cikkében neki ront Tasi Lászlónak egy oly ügy miatt, a melyben „Kecskemét“-nek egy elvtársa, rajongó támogatója is érdekelve volt, de ezt még nem elégli meg, hanem vádat emel ellenem, hogy az általam szerkesztett lapot arra használom fel, hogy Tasi L. apám ellen kimondott kártérítési ügyben a közérdeket az igazság ellen hurcoltam. Az ügy érdemleges eldöntése maholnap már a bíróság elé kerül, így annak további taglalása nem vonathatik többé sem e lap, sem a „Kecskemét“ hasábjába, annál kevésbé, mert mindkét lap elmondta már véleményét. Hanem a mi az én ellenem intézett támadást és vádat illeti, miután a cikk méltatlankodó írója azt állítja, hogy saját anyagi érdekeimnek használatom fel a lapot, erre az igazság érdekében tartozom, ama kijelentéssel, hogy én a kérdéses cikket, melyet a közérdeknek az igazság ellenében hurcolásával vádolnak, — nem irtam, soha senkit megírására fel nem kértem, soha egy szó felvilágosítást sem adtam ez ügyben s így ama cikk megírásában nincs semmi részem. Hogy pedig annak helyet adtam, ennek oka az, hogy e lap rendes munkatársa írta s azon közleménynek akkor is helyet adtam volna, ha X. Y. vagy bárki érdekében iratott volna.

Szerezzen tudomást az ügyről magának először a roszakaratú vádaskodó, azután írhat és vádolhat. Hanem nagyon természetes, hogy erre most nincs idő, mert az új év közelget s az a revolver-lap, mely pályafutásában annyiszor adta bizonyítékát annak, hogy rágalmozó tudta csak tengetni életét, megbukhatnék, ha rágalmozó s vadaskodással nem csapna teljesen multjához illő reklámmal. Hadd szóljon csak, kell egy kis lárma új év előtt. De vigyázzon, mert most uralkodik a torokbetegség s torkára forrhat a lárma s vége az organumnak.

T. P.

Felhívás Kecskemét város m. t. közönségéhez.

Kecskemét város művelt közönsége előtt ismeretes azon nagymérvű mozgalom, mely nemcsak Amerikában és Európa művelt államában, hanem hazánkban is a növevelés fontos, de eddig meglehetősen elhanyagolt ügye körül folyamatban van. Tapasztalt szakemberek épen úgy, mint mélyen gondolkodó államférfiak, sőt a parlamentek is át vannak hatva a növevelés fontosságától s ez ügy fölvirágzásától társadalmi bajaink megrovoslását, a műveltség általánosabb elterjedését és haladását, a nemzeti érzület erősbulését, szóval a társadalom reorganisatióját bizton reménylik és méltán.

Alulirott és kartársaim, kik szerencsések vagyunk Kecskemét városában ez idő szerint a növevelés napszámái lehetni, fontolóra vettük, mikép lehetne intézetünk — a polgári leányiskola — szerény keretén belül is a növevelést minél intenzívebbé tenni. S meggyőződünk, hogy míg növendékeinknek iskolai tanulmányait korukhoz mért hasznosan mulattató, kedélynemesítő, a női alapjellel szép tulajdonságait helyesen fejlesztő olvasmányok által nem támogathatjuk, célunkat csak félig érjük el. Mert az ifjú lélek, mely az iskolában megízlelte a szépet és jót, otthon is ohajt olvasni: s ha nem kap neki való olvasmányt az iskolában; keres máshol, és — sajnos — kap is nem neki való.

De mivel meggyőződésünk szerint sem az állam, sem a város nem tehet mindent maga, hanem az ily művelődési ügyekben a társadalomnak is szép kötelességei vannak: bátor vagyok fölkerüni Kecskemét város művelt közönségét — hölgyeket és férfiakat egyaránt, — kik 10—15 éves leánykáknak való szivnemesítő irodalmi művekkel és olvasmányokkal rendelkeznek és azokat nélkülözhetik, legyenek szivesek azokat a polgári leányiskola ifjúsági könyvtárának ajándékozva alolirtoz (a polg. leányisk. helyiségébe, templom-útcza) beküldeni s ez által a növevelés ügyét előmozdítani. Kedves kötelességemnek fogom tartani a vett ajándékot nyilvánosan nyugtázni.

Kecskemét, 1876. decz. 12.

Páthy Károly,
polg. leányisk. igazgató.

E felhívást s a benne szorgalmazott ügyet a n. é. olvasó közönségünk figyelmébe ajánlani szent kötelességünknek ismerjük annál inkább, mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy egy leányiskolai könyvtár szervezése által lehet elérni azt, hogy fiatal fejlődő leánykák, midőn szellemi táplálékot keresnek, a képzeletet felesigázó és fiatal leánykák kedélyére rosz benyomást gyakorló olvasmányoktól megóvattassanak s helyette szivnemesítő és értelemfejlesztő olvasmányok birtokába helyeztessenek.

Paganini mint gyermeksikkasztó.

¶ Nantesban néhány évtized előtt két álló hétig, két egymástól nagyon különböző dolog volt a minden napi beszéd tárgya.

A főbb rangú körök mind Paganini eljöveteleéről beszéltek, a nép alsóbb osztályában pedig nagy elszörnyedést okozott, az igen gyakori esetekben előforduló gyermeksikkasztás.

— Kegyelmed félhet tőle legjobban maître Jarôme, — mondák egy este maître Jarôme vendégei a nantesi legcsinosabb vendéglő éttermében, — kegyelmed házában nyitva kell lenni szüntelen,

TÁRCZA.

Egyről-másról.

Nem különös dolog-e az, hogy az embernek november elsején majd lefagy az orra s deczemberben pedig majd meggyullad a melegtől.

Különös is e nagy természet, de még különösebb azon ifjú hölgyek, a kik Andrés napján kiállják az éhség minden kínjait, csak hogy meglássák azt, kit a végzet nekik szánt, természetesen nem egyszer megtörténik, hogy az ideál s annak ragyogó szemei helyett sült csirke, kappan, vagy épen friss kolbászszal álmodnak, no de ez még érdekesebb; mert ebből lehet kombinálni, hogy Szepi a kappant, Tóni meg a kolbászt szereti s aztán könnyű kisütni, hogy melyik az igazi.

Hát még azok, — milyen különösök — kik nem biznak abban, hogy álmodni bírnának, egy csomó nevet párnájuk alá dugnak; a miből a kihúzott lesz a valódi; de minő zürzavar lesz aztán ebből, Tinike kihúzza a Friczit, pedig hát ő ily nevű courmachert nem is ösmer, mindmás lenne, ha Jeremiást húzott volna ki; annak már lenne egy kis értelme; meg is fogadta, hogy többé nem hisz a babonának. Lássák leghelyesebben cselekszik Auróra ő nagysága; ő neki már böjtölni sem kell; mert az ő Luluja már sicher, nem hiába kapott már két éjjeli zenét; lenne csak minden

hölgy oly tapintatos, mint ő, akkor bizonyára nem kellene oly sokaknak böjtölni.

En nem tudom, hogy vagyok, de ha hölgyekre gondolok, mindig azt hiszem, hogy szobám fulladásig fűtve van s mód nélkül szidom a fűtő majszteremet, minek prédálja annyira a fát, mikor olyan drága; míg föl nem világosít, hogy biz ott már körül-belül két hete, hogy fűtve nem volt szobámban. Úgy vagyok én is, mint Dini barátom, a ki 22 f.-nyi hidegben nyilott kabátban járkált a zuzmarás fák alatt s kérdésemre, hogy nem fázik-e? szívére mutatott s büszkén felel, hogy szívében 40°-nyi a meleg, s ez csak paralizálja ezt a csekély hidegséget. Boldog ifjúkor, midőn még az ideálra gondolat a legjobb fűtőszer, annyi igaz, hogy igen olcsó.

Csakugyan derék gyerek is az én Dini barátom, csak egyetlen hibája van, elsején nem lehet vele beszélni; — sokáig studiroztam, vajjon mi lehet az oka, míg egyszer elsején találkoztam vele, hét óra lévén, figyelmeztettem a vacsora idejére; csak látták volna azt a büszke pillantást, — a mit leírni nem is próbálok, mert nem tudnám, — a mit felelet közben rám vetett, „független urak nem szoktak otthon vacsorálni“, akkor önök is megfajthatték volna, hogy miért is oly büszke elsején a kis mumus, megsugom hát én, ma kapta ki havi gagesját, lesz hát ma eszem-iszom, dinom-dánom.

Nem is roszul speculáltam, mert a nagy zajra magam is bevetődtem a sarok vendéglőbe s ott mulatott büszke barátom Dini. Húzta a cigány, hogy „Szabad a madárnak“ miközben azt gondolhatta, majd lesz holnap a papától, ha megtudja, no de legalább ma ne bántuk jókedvben, hisz ünnepe lesz Auróra ő nagyságának is; — meg kell jegyezni, hogy Dini élet-halálra udvarol neki — ma kapja a harmadik éjjeli zenét, hogy honnan tudom én ezt, fogják kérdeni? pedig hát egyszerű a magyarázata, ma van elseje és Dini mulat.

Mondják csak meg édes hölgyeim, vajjon egy éji zene, vagy pedig egy friss bouque kedvesebb meglepetés imádójuktól; ugy-e azt fogják mondani, igen bajos a választás, mert a zenének minden esetre nagyobb a hatása, mert nincs nagyobb szerű érzés, mint félálomban kedves nótákat hallani s real gondolni, de mégis, ha jól meggondoljuk a dolgot hisz ez csak pár percnyi élvezet, míg ellenben, egy csinos bouque az ő névjegyével tartósabb benyomást gyakorol; már a mennyiben, a virág színe s illatában több napokig gyönyörködhetünk, engedjék meg e kis elmefuttatást, mert most én is a válponton állok, nem tudom, melyikkel kedveskedjem ő neki, azért szeretném tudni véleményüket; vagy tán mind a kettővel; igaz biz a, így lesz legjobb, úgy is születés napja lesz, nem lesz rosz, ha kedves dalát elhúzatom s reggel egy csokorral üdvözlöm.

éjjel nappal, itt fordul meg legtöbb vendég; ma fói könnyen megtörténhetik, hogy egy-két nap alatt, már születésekor szerencsétlenné lett gyermek sir az ön ablaka alatt.

Maître Jarôme rá sem ért jóformán elszörnyűködni e rémes beszédeken, minthogy a vendéglő kapuján kocsi hajtattott be, néhány pillanat múlva pedig az étterem ajtaja nyílt meg s fekete köpenybe burkolt halvány arcú férfiú lépett be.

Az érkezett szobát kért s Jeromos mester sietve ragadtott gyertyát, kulcsokat, s indult tisztelt vendégét teljes kényelembe helyezni.

A midőn Jerôme az érkezettel eltávozott, az étteremben maradtak kémlelődvé néztek egymásra.

— Ez az ember gyanús ember! arca halvány, maga pedig fekete köpönyegben jár! — mondá egyik az együttülők közül, nagy okosan.

— Igaza van kedves barátom — jegyzé meg a másik — erre maître Jerómet figyelmeztetnünk kell.

És csakugyan, midőn a vendéglős visszatért ismét az ebédlőbe, az együttülők nem késtek a lehető legrejtélyesebb módon adni elő véleményüket, a mi nagy szeptet ütött Jeromos mester fejébe.

— Bizony jó lesz ezen új vendégre kissé vigyázni! — tanácsolák többen, a mely tanácsot Jeromos igen nagy köszönettel fogadott, szörnyen mondogatván, hogy vigyázóbb lesz a mesebeli Argusnál, a kinek száz szeme volt, ötven alvó, ötven éber.

Néhány óra múlva tökéletesen beállott az éj. A vendégek eloszoltak mind, Jeromos pedig tökéletes ostromállapotba helyezte az idegen szobáját. Két legényt leállított az ablakhoz, maga pedig egyik pinczérével együtt odaállt az ajtó mellé fülelni.

Künn szép holdvilágos éj volt, de Jeromos mester az előtt sem ábrándozott soha a holdnál, annál kevésbé most, midőn oly rendkívül komoly ügyben fáradozott.

A hallgatózók oly csendben voltak, hogy a legcsekélyebb neszt meghallhatták.

Ódabenn a szobában hangosan lépdelt a férfiú.

— Hallod — sugá a gazda szolgájának — nem jó, ha valaki ilyen hangosan, sebesen jár-kelel a szobában!

— Nem bizony! — viszhangozá a pinczér suttogva.

A gyors léptek egyszerre megszűntek.

— Nem hallasz semmit?

— Nem hallok.

— Hát most hallasz?

— Hallok, — dadogá a pinczér.

— Mit?

— Hogy a szívem dobog.

— Bolond! — jegyzé meg Jeromos mester röviden — nem hallod, hogy az ablakot nyitja.

— De igen, csakugyan nyitja.

A belső már nyitva... csitt... hallod... most a külső nyílt!

— Nekem úgy tetszett, mintha előbb nyitotta volna a külsőt, azután a belsőt.

Ha nincs oly sötét az előcsarnokban, melyben a figyelők álltak, a pinczér igen jól kiveheti azt a megsemmisítő pillantást, mely maître Jarôme szeméből rálövelt, tudtára akarván adni szavai képtelen bolondságát.

Néhány pillanat mult el. Jeromos mester élénk képzele rémes dolgokat mutatott. Most veszi fel a csecsemőt, most lép ki az ablakon, most...

— Irtózat! így akart volna felkiáltani a két

De még se lesz így jó, mert akkor az éji zenét másnak tulajdonítja, mert mi türes-tagadás, féltékeny vagyok ám, hátha ő a zenét jobban szereti a virágnál s én a bouquéval hoppon maradok; lássák-e ilyen sok baja van ám egy szerelmes fráternek.

De hát ki tehet róla, hogy az Isten szívet s belé szerelmet teremtett, azt hiszem mindenkinek át kell azon esni; vigyázzanak meg csak egy bált; — de hisz ott önöknek csak a toillettek a főtényezők — mint nyugalmas szemlélők; találnak-e csak egy embert is, a kin észre ne lehetne venni, hogy szerelmes-e, vagy volt? nézzék azt a csinos deli termetű urat; a ki imádotját elnyeli tekintetével; abban már nem csalatkozhatnak, hogy szerelmes, vagy nézzék meg azt a kiélt arcot ott a sarokban ajkán gúnymosolylyal; azt hinnék, ez ember nem szerethet, pedig szeret kimondhatlanul; az a baja, hogy szerelme tárgyát már más bírja; csak hogy ő igen jó színész.

Szegény színészek, szegény közönség! Egyik héten a színészek panaszkodnak, hogy nincs publicum; az már még sem megy, ily nagy magyar város s nem pártolja a színészetet, pedig a közönség sohasem hibás, ő mindig tudja, mit és miért csinál; elmegyünk, végtére feláldozzuk, magunkat a hazáért s az előadást végig ásitozzuk. Szegény színészek! szegény közönség.

Proszt.

hallgatózó, ha a szó a rémület miatt torkukra nem fagy.

A szobában nyöszörgés, azután gyermeksirás hangzék.

— Irtózatost istentelenség! — mormolá magában a vendéglős — csakugyan gyermeksikkasztás!

A gyermeksirás mindig fájdalmasabbá, keservebbé lett.

— Ezt meg kell gátolni rögtön! — mondá Jeromos nagy elszántsággal — fiú bátorság.

— Hozzunk valamit az ajtó elé, hogy ki ne jöhessen.

— Nem, be kell mennünk!

— Juj, csak ketten?

— Igazad van, hívj még valakit.

A pinczér elment, s nemsokára visszatért az ablak alatt figyelők kíséretében.

— Szerencsétlen ezeket hittad? Hátha addig kimegy az ablakon?

— Odalenn is hagyunk valakit.

— Úgy jó. Jerünk.

E szavak után Jeromos mester koczogtatott az ajtón.

— Ki az? — hangzék belülről.

— A törvény nevében kinyitást kérünk.

Az ajtó megnyílt, a vendég bámulva bocsájtá be a négy tagból álló csoportot, a kik rögtön neki estek a kutatásnak, keresésnek. Felszórtak, felhánytak szó nélkül mindent s az idegen csak nézett, bámult.

— Szabad tudnom mit keresnek önök? — kérdé a férfi udvariasan.

— Nem szabad! — mordult rá a pinczér — nem tudja, hogy mit keresünk s mégis így eltette, hogy nem találjuk, hát még ha tudná miért jöttünk?

— Ön átkozott gyermeksikkasztó! — dörgé Jeromos mester — hol van a gyermek, a ki előbb a szobában sirt?

— Az idegen hangosan felkaczagott.

— Uraim megvallom ilyen dicséretet még sohasem kaptam.

E szavak után a gyanús ember egy az asztalon fekvő hegedűt ragadta fel, s játszani kezdett. A hangszer húrjai ugyanazon siró gyermekhangokat adták most is, — melyek Jeromos mestert előbb annyira megrémíték. A jó vendéglős belátta, hogy bolondot tett.

— Ha szép holdas esték vannak — mondá a művész elvégezve darabját — néha ilyen tréfás dolgokkal szoktam foglalkozni. Sajnálom, hogy épen most jött ezen eszmém, a mely önöket nyugtalanítá.

Jeromos mester elmondá nyugtalanságuk okát s ezer bocsánatot kért becses vendégétől az alkalmatlanságért.

— S szabad tudnom, — kérdé végre — kit tisztelhetek becses vendégemben?

A művész szerényen válaszolt:

— Én Paganini vagyok.

Válasz a „Kecskemét“-nek.

A „Kecskemét“ f. hó 10-én megjelent 50-ik számának „Ujdonságok“ rovatában 3-ik helyen egy névtelen a helybeli jogakademia tanári karáról oly értelmű cikket tett közzé, hogy az a joghallgatók által a töröksebesültek javára tervezett hangversenyt ő szavazattal 3 ellenében „betiltotta“ s ezen ő tagját megnevezvén, azt mondja: „no már tisztelje őket, a kinek tetszik, de a mi jóérzelmű magyar közönségünk részéről tiszteletet nem érdemelnek“, s közli egyszersmind a megengedés mellett szavazók neveit is.

Nem hiszi ugyan az érdekelt tanári kar, hogy akár egyesek-, akár testületeknek jóhírneve ezen lap bírálatától föltételeztetnék, sőt határozottan tiltakozik, hogy a „Kecskemét“ anonym ujdondásza, vagy bármely munkatársa is neki illetékes erkölcsbírja, vagy általában bárkinek is morum censora lehessen; de nehogy a névtelen cikkezé által a hallgatással elismerés vádjával illetessék, a kérdéses cikkekre következőket válaszolja:

A cikkíró sem nem tudja, sem nem jogosult tudni, hogy a jogakademiai tanári kar egyik vagy másik tagja a kérdéses ügyre vonatkozó határozat hozatalánál mikép szavazott, mert az zártkörben történt s mert cikkében sem a határozat lényegét nem a valóságnak megfelelőleg mondja el, sem még csak a tanárok neveit tudja s közli helyesen, a mennyiben általa Romocsa helyett Ramocsa és Beliczay Jónás helyett Beliczay János említették.

Az ügy érdemét illetőleg: „a jogakademia tanári kara a joghallgató ifjúság által a töröksebesültek javára tervezett hangversenyt“ nem „betiltotta“, mint hibásan közöltetik, hanem szemben az ifjúságnak constatált tüntetési mozgalmával és ellenére az idevonatkozólag felsőbb helyről hozzáérkezett utasításnak, s ellentétben a kormány és képviselőház minden tüntetést gondosan kerülni

akaró magatartásával, azt sem a tanintézet, sem az ifjúság érdekében engedélyezhetőnek nem találta, s a bekövetkezett eredményt tekintve kikerülte azt, hogy engedélyének hatály nélküli kiadásával magát nevétségessé tegye; miután az ifjúság által a városi törvényhatóságnál is szorgalmazott engedélyt a város polgármestere (kit pedig a „Kecskemét“ munkatársai és közönsége talán csak tisztelnek?), főkapitánya és tanácsa (kikhez pedig tán tilalom sem jött felsőbb helyről) sem találták megadhatónak, — hanem tanácsosabbnak látták felsőbb helyre sürgönyözni, honnan szintén tagadó válasz érkezett.

A tanári karban azonban nem volt egyetlen egy sem, ki akár „betiltásra“, akár föltétlen engedélyadásra szavazott volna, — s így nincsen olyan sem, ki a „Kecskemét“-nek akár dicsérő, akár kárhözható véleményére valami súlyt fektetne.

Kelt Kecskeméten, a jogakad. tanári kar 1876. decz. 14. tartott üléséből.

Kiadta: Csilléry Benő, igazgató.

Mi történt a színházban?

Deczember 8-án ünnep volt s így előadás is tartatott. Sziglieti Ede három felvonásos népszínműve a „Két pisztoly“ adatott elő. A darab ismeretes s az előadás is kerekén folyt le a meglehetősen szép számmal egybegyűlt közönség előtt.

Habemus papam! van egy énekesünkkel több.

Szombaton Berczik Árpád egy felvonásos vigjátéka

„A közügyek“ s Müller Adolf egy felvonásos operetteje „Szerelmi varázssal“ került színre. Mindkettőnek előadása sikerült. Amabban Völgyi Gyula, mint Kenderfalvi, helyes alakítással játszott, Békeffy, mint Lakos Andor és Arányi, mint Gócsi Muki, kedvvel töltötte be szerepét. De Muki úrfi Mokány Berci-félebb legény lehetett volna, „a komédiához csak értek“-et mindenestre kicsinylőleg kell mondania. Boros Lorántjába valamivel több önérték és bátorság feltüntetése kellett volna, mint a hogyan azt egy derék, bár fiatal ügyvédől az életben is elvárjuk. Papp Laura, egyes jelenetekben kevésbé tüntette ki azon hangulatot, melyben lennie kellett volna. Mindig élénknék, de majd gúnyosnak, majd csintalannak, majd haragosnak, majd ármánynak kell lennie, mi e szorgalmas, szerepét mindig tudó színésznőneknek játékára fordítandó valamivel több figyelemmel s némi előleges gyakorlással könnyen elérhető leendő. Etel szerepét Latabárné játszotta; de nem teljes sikerrel. Az operetteben Aranyossy József, mint Péter, mutatta be magát. Egy előadásból nem akarunk következtetést vonni, de ez egygyel meg voltunk elégedve. A pezsgő megívása után azonban csak jó kedvének szabad jönnie, a tántorgásnak el kell maradnia. Völgyi Gyuláné, mint Rózsi, ez évadban még oly szépen nem énekelt, mint ez este. Az utolsó solo szakasz éneklésénél mintha kissé elhomályosult volna hangja. A borbélyt Latabár D. játszotta, azzal az otthonossággal, mely e jártas színésznőnek rendelkezésére áll ott, a hol igyekezetet fejt ki. Az elősoroltak által énekelt terzette, melyet a mult évadban nem hallottunk, a darabnak minden esetre fénypontja volt. A többi fellépőnek szerepe csak másodrendű jelentőségű lévén, helyszüke miatt azokkal ezúttal nem foglalkozhatunk. Közönség szép számmal.

Nestroy előjátékos bohózata „Lumpaciuss Vagabundus“ vasárnap adatott elő. Völgyi György a varga, Völgyi Gyula a szabó és Békeffy az asztalos szerepében lépett fel. A mindenki által ismeretes darabban bővebben foglalkozni felesleges. A bohó tréfákon a jelenvolt csekély számú közönség jóízűket nevetett.

Folyó hó 12-én a „Falu rossza“ adatott Egri Kálmán, a debreczeni színház tagjának, közreműködésével, Aradi jutalomjátékaul. Az előadásról csak dicséretet mondhatunk. Egri jól személyesítette Gündört, Aradi pedig Gonosz Pistát. Velük együtt osztozott az elismerő tapsokban Völgyi Gyuláné, kinek több dal ismételní is kellett. Papp Laura és Völgyi Györgynében szerepeik jó személyesítőkre találtak. Szívesen elmondanánk ugyanezt Aradinéről is, de a túlzás, melylyel a hatást vadászta a bakterné szerepében, visszataszító volt. Mezey, mint mindig, úgy ez alkalommal is kitűnően alakított, Arányi és Völgyi Gyula jó cigányok voltak. De nemcsak a színészek, hanem a közönség is megtette a magáét, zsúfolásig töltvén meg a színházat.

Csötörtökön „A tévedések játéka“ adatott elő. Az ily darabok előadását hosszas tanulás- és próbának kell megelőzni, mert a nehéz kötött nyelven írt színművek sikerét csak ez biztosíthatja. A közép számmal megjelent közönség nem fogadta a darabot oly tetszéssel, minővel e darab más színpadokon találkozott. Ennek oka talán az volt, hogy a darab nem eléggé volt betanulva.

KÜLÖNFÉLÉK.

— Folyó hó 13-án a Kaszinó-egyesület által rendezett halvacsona szép számú társaságot gyűjtött össze, mely fesztelenül mulatott a legjobb kedvre hangolva egész a reggeli órákig. A példa utánzásra talált, mert a szabadelvű-párt f. hó 24-én ugyancsak rendez ily társas-vacsorát.

— A január hó 13-án megtartandó jogászbálra a meghívók már szétküldtek.

— Lapunk kiadóját — Tóth László urat — szomorú csapás érte, két kis fiát Zsigmondot és Lászlót ragadta el a halál a szerető szülők karjai közül. Szolgáljon enyhítésül fájdalomának, hogy mi is őszintén osztozunk fájdalmában.

— Folyó hó 19-én lesz Papp Laura, a helybeli szintársulat kedves szende-színésznőjének jutalomjátéka. Elő fog adni Szigligeti jeles népszínműve: „Darius kincse.“ Ajánljuk e kitűnő darabot a n. é. közönség figyelmébe, annál is inkább, mert Papp Laura k. a. szorgalmas színésznő, ki minden erejének megfeszítésével iparkodik megfelelni hivatásának.

— Sebetics István késes, kinek tettét olvasóink lapunkból ismerik, a helybeli kir. törvényszéknek f. hó 15-én tartott büntető ülésében, vétkes emberölés miatt — eddigi vizsgálati fogságán túl még — 9 havi súlyos börtönrre ítéltetett.

— Sokszor emeltetett és pedig nem jogosulatlanul a panasz a levélhordónak a kézbesítésért fizetendő két krajczár ellen. Úgy látszik azonban, hogy ezen a bajon legközelebb segítve lesz, mert azok, kik ez ügyben az illetékes hatóságnál lépéseket tettek, ígéretet nyertek, hogy városunk polgárai meg fognak szabadítani ezen teherrel.

— A helybeli szintársulat igazgatósága gondoskodik kitűnő erőkről, hogy az előadásokat minél vonzóbbá tegye. Legközelebb Szabó Bandi, ki a népszínház tagja volt, kezdi meg vendég szereplését.

— Jelen számunkhoz mellékelve küldjük szét lapunk kiadóhivatalához Sziládi Lajos könyvnyomdátulajdonos értesítését a könyvnyomdai munkák árleszállításáról. Minden féltékenység nélkül mellékeljük lapunkhoz ez értesítést, mert meg vagyunk győződve, hogy Tóth László úr nyomdájából kikerült nyomtatványok izléses s az igényeknek teljesen megfelelő voltánál fogva a hét éven keresztül kiérdemelt bizalmat helyben úgy mint vidéken meg fogja őrizni.

— Meghívás. Folyó hó 20-án — szerdán — délután 5 órakor a Kecskemét-vidéki természettud. társulat első szakosztálya a ref. főgymnasium természettani szertárában (II-ik emelet) szakulést tart. Tárgya: „A londoni tudományos-eszköz kiállításról“, második felolvasás Parragh Gedeontól, melyre a társ. tagok és a t. közönség tisztelettel meghívattak. — Kecskemét, 1876. december 15. Szakács István, társ. titkár.

— A „Kecskeméti kereskedő ifjak társulata“ 1877. január hó 20-án fogja megtartani — e zimen első — táncvigalmát, melyre felhívom a t. meghívandó közönség becses figyelmét. Nagy Imre, titkár.

— Az izr. nőegylet 1877. január hó 2-án d. u. két órakor fogja rendes évi közgyűlését megtartani, melyre az egylet tagjai minél nagyobb számban megjelenésre kéretnek fel, miután ezen közgyűlésen az elnökség és választmány újabb három évre fog megválasztani. Az egylet elnöksége. — Ugyancsak az izr. Nőegyletről jegyezhetjük fel, hogy f. december hóban szegényei közt 108 frtot osztott ki.

IRODALOM és MŰVÉSZET.

— Mezőgazdasági journalistika. Előtünk fekszik a „Wiener Landwirthschaftliche Zeitung“ november-havi füzet, mely sok, felette érdekes és különösen a magyarországi mezőgazdákra nézve is fontos cikket tartalmaz. A négy november-havi számban nem kevesebb mint 31 nagyobb és kisebb cikket találunk, továbbá 15 új mezőgazdasági mű recenzióját, az utolsó hóban megjelent mezőgazdasági művek jegyzékét, személyi híreket, vagy félszáz mezőgazdasági újdonságot, a Magyarország és Ausztriában a legközelebbi időben tartandó mezőgazdasági kiállítások és egyleti gyűlések rendes jegyzékét, rendes földbirtokforgalmi újdonságokat, kimerítő terménypiaczi híreket, felette érdekes le-velszekrényt, négy érdekes tárczacikket, a mezőgazdát érdeklő legkülönbözőbb hirdetések stb. Mezőgazdák, szőlősgazdák, dohányművelők stb. ezen kiváló lapból, melynek novemberi számai 28 ábrával vannak illusztrálva, sok és különféle irányban vonhatunk tanulságot.

— Tábornok és Parsch kiadásában a következő zeneművek jelentek meg: Hajnalban, magyar népdalokból összeállított induló, zongorára szerz. ifj. Fahrbach Fülöp, ára 60 kr. Török induló, zongorára szerz. F. F., ára 60 kr. Vékony haja van a piros almának. Kerek az én kalapom. Csókra csókot adok én, — és Nem

akar a fakó lovam legelni, csárdás zongorára szerkeszté Kende Pál. Ára 60 kr.

Szerkesztői üzenetek.

— D. F. Rosz fordítások nem jogosítanak fel olyan hangon irt levelezésre.

— A K. G. E.-nek helyben. A két közlemény hely szűke miatt a mai számból kimaradt.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1876. december 15.

Tisztabúza m.-mázsa	76—74 kl. 10.—	któl 12.—	krig.
Elegy. „	73—72 „	6.80 „	10.20 „
Rozs „	72—70 „	9.80 „	10.— „
Árpa „	62—60 „	6.— „	6.40 „
Zab „	46—44 „	6.80 „	7.20 „
Köles „	„	5.— „	5.50 „
Kukoricza „	„	5.80 „	6.— „
Burgonya „	„	1.80 „	2.30 „

Főmunkatárs: KISS LAJOS. Felelős szerkesztő: TASSY PÁL.

H I R D E T É S E K.

!! A hamisítástól óvatik!! Üres fogak kitöltésére

nincs hatályosabb és jobb szer, mint dr. **Popp J. G.** udv. fogorvos úr (Bécs város, Bognergasse Nr. 2.) fogónja, melyet mindenki könnyen és fájdalom nélkül behelyezhet odvas fogaiba, mely aztán a fogrészekkel és foghússal teljesen egyesül, s a fogakat a további elromlástól óvja s a fájdalmat csillapítja.

Anatherin-szájviz

Dr. POPP J. G. cs. kir. udvari fogorvostól
Bécsben Stadt Bognergasse Nr. 2.

üvegekben 1 frt. 40 kr. a legkitűnőbb szer csúzó fogfájdalmakban, gyuladásoknál, a foghús daganatai és sebeinél; fölolvasztja a létező fogkövet és megakadályozza annak új képződését; az inogó fogakat a foghús erősítése által szilárdítja; s midőn a fogakat és foghúst minden ártalmas anyagoktól megtisztítja, a szájnak kellemes frisseséget kölcsönöz és már rövid használat után eltávolítja a kellemetlen szagot.

Anatherin-fogpasta

Dr. POPP J. G. cs. kir. udv. fogorvostól
Bécsben.

Egy üveggel 1 frt. 22 kr. Ezen készítmény a lehetet frissességét és tisztaságát fentartja, azonkívül a fogaknak hófehérséget kölcsönöz, azok romlását megakadályozza és a foghúst erősíti.

Dr. Popp J. G. növény-fogpora.

A fogakat oly szépen tisztítja, hogy annak napenkénti használata által nemcsak a közönséges fogköltávolítottat, hanem a fogak zománca és finomsága is mindinkább tökéletesbül.

Kaphatók:

Kecskeméten: Molnár János, Katona Zsigmond és Machleid Alajos, Nagy-Körösön: Praxler N. és Rudy J., Czegléden: Persay A., Szolnokon: Horánszky S., Abonyban: Scheftsik M., Kun-Szent-Miklóson: Tóth S., Fegyverházán: Hoffer A., Szabad-Szálláson: Rosznyay A., Izsákon: Horánszky S., Csongrádon: Jeszenszky K., Duna-Vecsnén: Klinke A., Kis-Körösön: Gubas K. és Pankuk J., Kalocsán: Horváth K., Mező-Túron: Somogyi J., és Majsán: Tarjay P. gyógyszerész uraknál.

Ó V Á S.

Azt tapasztalom, hogy az általam 26 óta készített és közkeveltséggel

Anatherin szájviz

hason név alatt hamisították és előadták. A t. közönség ámitására az ezen hamisítás készítői ugyanazon felszerelést használják, mint minökkel én a saját gyártmányaimat ellátom. Ennélfogva mindenkit figyelmeztetek, hogy az általam készített Anatherin szájviz mindenkor teljes céggel J. G. Popp cs. kir. udvari fogorvos Bécs, Bognergasse 2. a cs. kir. osztrák udvari czimerral (két fejű sas griffektől tartva) és a törvényesen letett övjegygyel lesz ellátva és mindazon készítmények, melyek ugyan hasonló, de nem éppen az itt leirt felszereléssel lesznek ellátva, hamisításnak tekintendők, egyidejűleg azt is megjegyzem, hogy a hamisított Anatherin szájviz, mely gyakran kártékony hatást, olcsóbban adatik el. Azért is, hogy egyrészt valódi Anatherin szájvizem jó hírneve a hamisított által csorbultat ne szenvedjen, másrészt meg, hogy a hamisítók ellen föllépkhessek, tisztelettel fölkérem a t. cz. közönséget, hogy a hamisítottnak megismert Anatherin szájvizet, az eladó neve megnevezése mellett, nálam valódi ellen cserélje ki.

J. G. Popp,
csász. kir. fogorvos
Bécs, Bognergasse 2.

3 (25—24)

NYILTTÉR.

Nyilatkozat.

A „Kecskemét“ december 10-én megjelent számában jónak látja ellenem több rágalmat tartalmazó megjegyzést közrebocsájtani, mely rágalmakat; midőn határozottan visszautasítom, kijelentem, hogy ha van a város ügyei vezetésével megbízottak között olyan, ki a „Kecskemét“ czimű lapban közzétettekre súlyt fektet, az mindenesetre szorgalmazza, hogy velem szemben a város érdekei megóvattassanak.

Jó volna ha azon urak, kik mások rágalmazásában keresnek undok gyönyörűséget, beismernék, hogy épen azok, kiket folytonosan rágalmaznak, személyes hitelükkel támogatják a várost s az iránt talán sokkal jobb akarattal viseltetnek, mint azok, kik szennybe mártott tollal iparkodnak úgy tűnni fel, mint a város ügyeinek őszinte barátai.

Ezen nyilatkozat és kijelentésem után további vitába nem bocsájtkozom.

Kecskemét, 1876. december 15.

Tasi László.

Értesítés.

Alolirt tisztelettel értesitem a t. cz. közönséget, miszerint mai napon a Takarékpénztár házában (a bejáratól jobbra 2-ik bolthelyiség)

férfi és női fehérnemű

ezikkel nagyválasztékban ellátott kereskedést nyitottam. — Különösen ajánlom olcsó és csinos kiállításban **kész férfi- ingek-, keztük-, nyakkendő-, gallérok- és harisnyákat;** — kaphatók továbbá finom **szappanok, fogpasta, rizspor** és mindenemű **illatszerek.** — Fehérneműek pontos és csinos varratása elfogadtatik.

Tisztelettel

Fischer Agnes.

190 (2—2)

Ház-eladás.

A Széchenyi-téren (második tized) 272. sz. alatt levő ház, — a mely ház 20 öl hosszú és 10 öl széles telken fekszik, — szabad kézből örök áron eladó.

Bővebb tudomás szerezhető a nevezett házban

Ölvödi András

185 (6—3)

tulajdonosnál.

Birtok-, ház- és szőlő-eladás.

Jászkerekegyházán 81 hold birtok, valamint 3 hold jól berendezett — épülettel ellátott — szőlő, és egy ház, mely a faluban van, kedvező feltételek mellett szabad kézből eladandó.

Bővebben értekezhetni Jászkerekegyházán a tulajdonos

Bán Józseffel.

191 (1—1)

MEGHIVÁS.

A „Kecskeméti Kereskedői Csarnok“ 1877. január 1-én d. e. 10 órakor, saját helyiségében tartandó

rendes közgyűlésére

a társulat tagjai ezennel meghívattak.

Napirend:

1. Elnöki jelentés.
2. A választmány indítványa a társulat belső szervezetének módosítása iránt.
3. Elnök-választás.
4. Indítványok a társulat érdekében.

Kelt Kecskeméten, a választmány 1876. december 14-én tartott üléséből.

Mádi János,

192 (1—1)

elnök.